

MARC TINENT

NICO NARANJO

ELS SET DE BARBAEROJA

EL FESTIVAL DEL REI PIRATA

EL VAIXELL MÉS LLEIG DEL MÓN

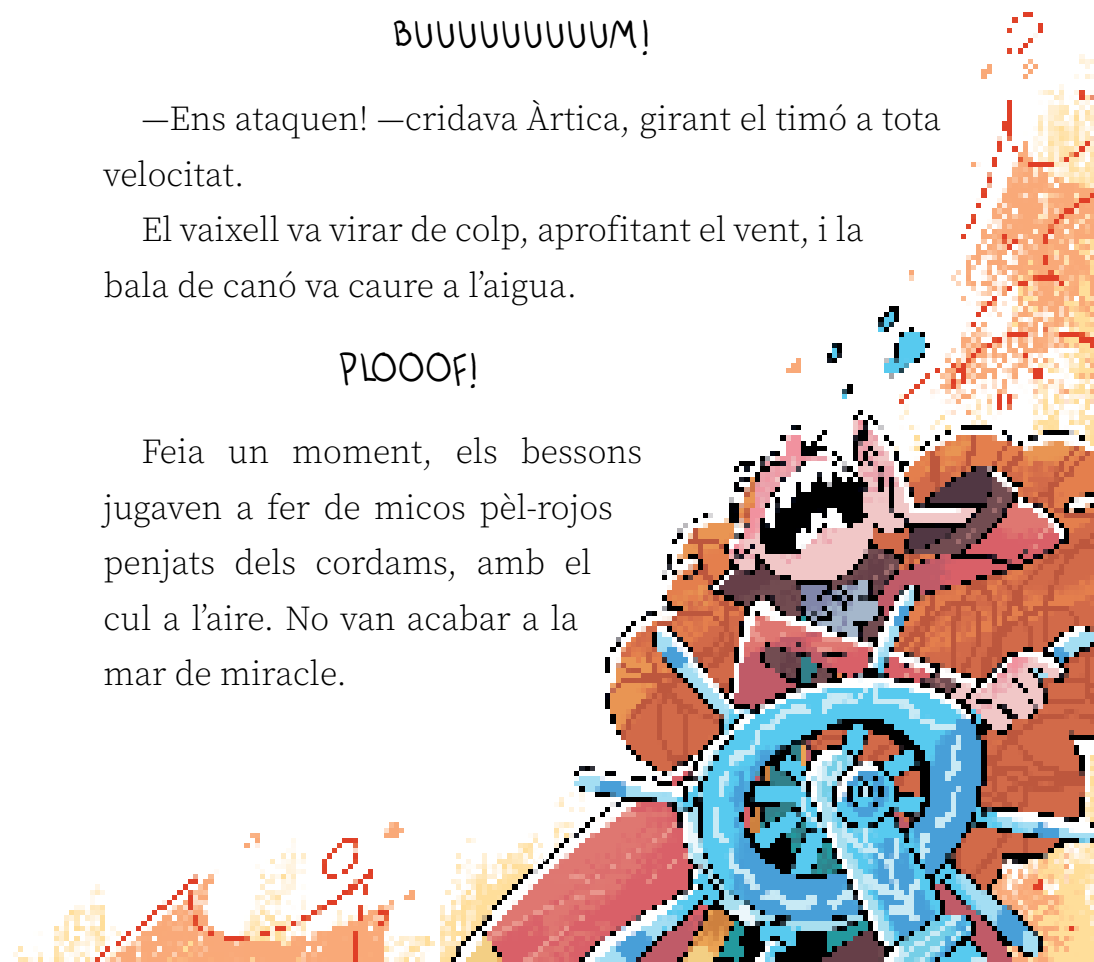
BUUUUUUUUM!

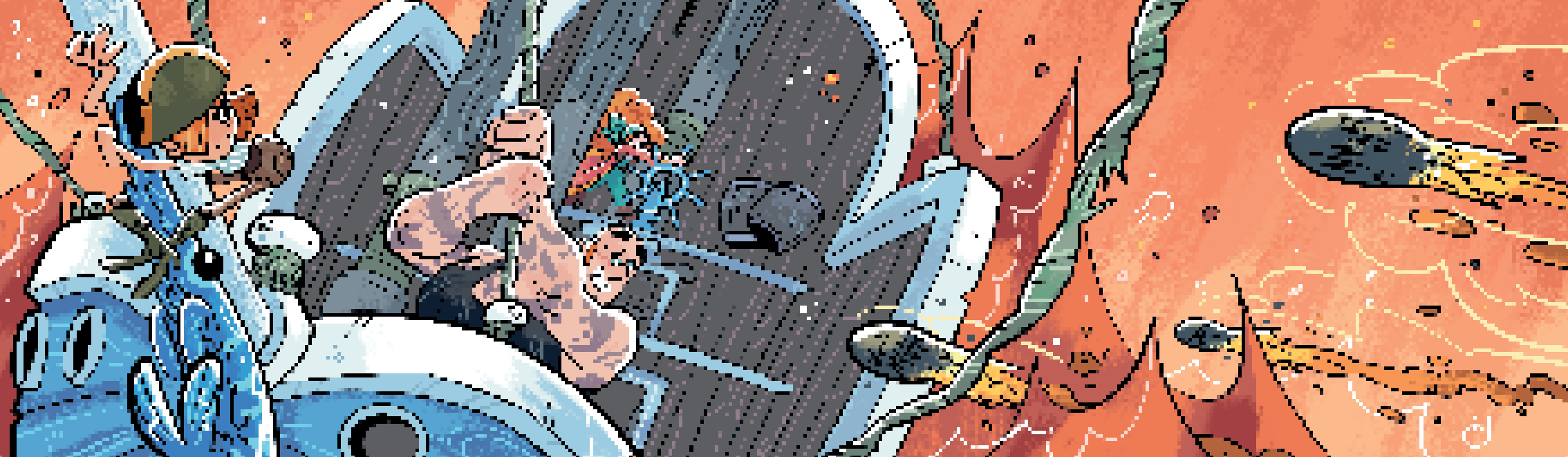
—Ens ataquen! —cridava Àrtica, girant el timó a tota velocitat.

El vaixell va virar de colp, aprofitant el vent, i la bala de canó va caure a l'aigua.

PLOOOF!

Feia un moment, els bessons jugaven a fer de micos pèl-rojos penjats dels cordams, amb el cul a l'aire. No van acabar a la mar de miracle.

—Però avisa'ns abans, ostres! —va protestar Tic mentre s'apujava els calçotets com podia.

—Estàs intentant tirar-nos a l'aigua perquè podríem ser millors capitans que tu? —se'n va burlar Atla.

Des de coberta, el seu germà Índic estirava les cordes amb les seues manotes gegants per a tensar les veles.

—Au, va, nanos, sigueu bons amb la vostra germana —els va dir amb un somriure amable—. Que portar aquest vaixell no és fàcil.

Pel que sembla, era molt més senzill portar el vaixell enemic, perquè en uns segons es va acostar perillosament al seu.

Pacífic, el germà del mig, va eixir de la bodega amb Cigronet al muscle:

—Pólvora —va murmurar, olorant-la en la distància. I... BUUUUUUUUUUUUM!

Una altra ràfega de canonades va obligar el vaixell dels Barba-roja a girar de nou. Abans que se n'adonaren, el vaixell enemic estava al seu costat.

TXAC! TXAC-TXAC-TXAC!

Uns ganxos poderosos es van clavar a la borda. I ja tenia igual com girara el timó Àrtica, l'altre vaixell es movia amb ells.

Un tauló de fusta va unir les dues cobertes. Des del vaixell rival va arribar un cor de veus que cantava:

—Du-duru-dum, dum, dum. Duru-du, dum, dum. Ja està acíí, feu-li llooooooc... que ella brilla com el soooooool...

Els Barba-roja van intercanviar mirades, estranyats. En aquell moment no podien ni imaginar-se els problemes que els caurien damunt.

Va aparèixer una xica alta i esprimatxada, que no arribava als quinze anys, amb tirabuixons rossos i una jaqueta de cuir rosa, amb tutú i botes a joc.

—Flàvia *la Flamant!* —va anunciar ella, saludant com una estrella.

Amb un parell de gambades es va plantar al mig de la coberta del vaixell.

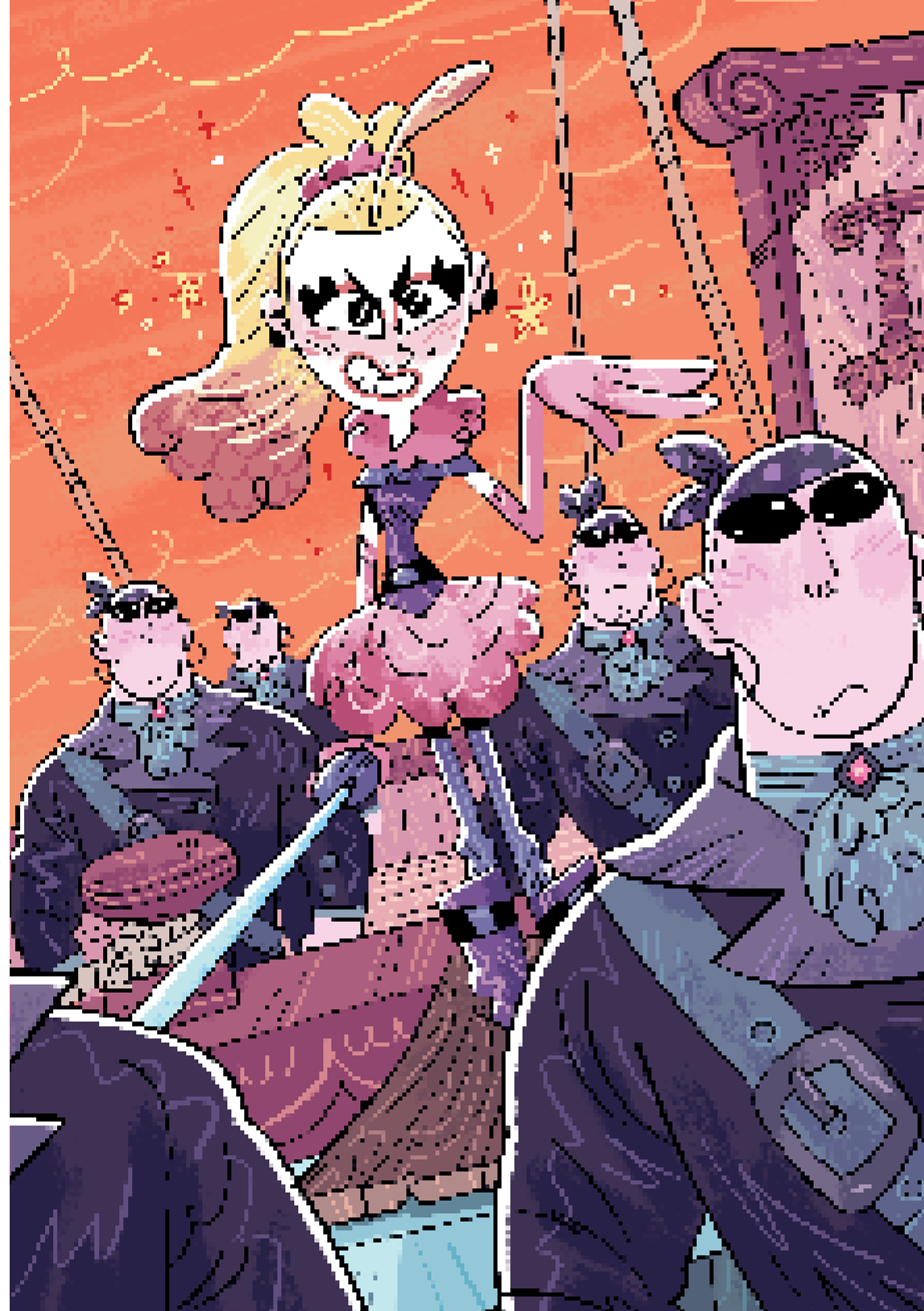
—Considereu-vos abordats —els va informar—. Xics, aneu prenent mesures.

Darrere seu, un exèrcit de criats, tots vestits amb llargues jaquetes negres i ulleres de sol, que van entrar com un batalló i es van posar a mesurar diverses parts del vaixell.

—Ei, ei, què feu? —va protestar Atla—. Deixeu el nostre vaixell en pau.

—Sabies que aquest moment arribaria, Peretablava —va cridar Flàvia amb veu estrident—. Ix del teu amagatall i torna'm els diners que em deus o et donarem de menjar als taurons.

Àrtica va abandonar el timó i es va acostar a Flàvia arrossegant els peus.

—Ja estem una altra vegada —va murmurar entre dents.

En els deu dies que feia que navegaven, els havia passat catorze vegades. Catorze. Un vaixell els saludava a canonades i sempre acabava sent algú a qui Peretablava devia diners, i que en veure el vaixell havia cregut que el trobaria a bord. Ja n'estaven farts.

—Hola, a veure, encantada, soc Àrtica, la capitana d'aquest vaixell. És que resulta que...

—No, no —la va corregir Flàvia—. Tu no ets la capitana. Aquest és el vaixell de Peretablava, es veu clarament.

—Sí, és que...

—Les veles estan estampades —va dir Flàvia, assenyalant-les—. La quilla està pintada amb sanefes. Hi ha llaços per tot arreu. La bandera té una calavera amb peretablava. El seu nom està gravat en cadascun dels pals eixos de la roda del timó.

—Clavilles, es diuen clavilles —la va corregir Àrtica.

—El mascaró de proa és una gamba! —va concloure Flàvia—. Ningú tindria un vaixell tan tan tan lleig excepte l'idiota de Peretablava. Així que serà millor que traga el nas i em torne el que em deu!

—Que ja no és el seu vaixell, pesada! —va cridar una veu des de les altures.

Anti, la germana que faltava, va saltar des de la cofa de guaita, es va agafar dels cordams i va aterrar a la coberta d'una manera tan espectacular que els bessons van haver d'aplaudir-la.

—Amb el teu, ja en són quinze els vaixells que ens aborden amb la mateixa història —va deixar anar a Flàvia—. Però no som Peretablava. Ens va portar problemes i li vam furtrar el vaixell, entesos?

Sorpresa, Flàvia va mirar al seu voltant. Aquells set pèl-rojos no tenien res a veure amb la tripulació de pirates llardosos de Peretablava.

—Aleshores, aquest vaixell tan lleig ja no és de Peretablava?

—Que no! —va dir Tic—. Ja n'hi ha prou d'abordar-nos amb l'excusa que és lleig, home. Que ja ho sabem. És el vaixell que vam trobar, m'entens?

Ella va alçar el nas com si els altres feren pudor de podrit i va tornar al tauló.

—Ja m’ho semblava, que teniu massa pinta de principiants, fins i tot comparats amb Peretablava —va murmurar.

—Ei, un respecte! —va dir Anti.

—I tant, si jo et respecte. Però, de pirata a pirata..., quants tresors heu trobat?

Entre els Barba-roja es va fer un silenci que ho va dir tot. Flàvia va esclafir a riure:

—Ai! Hi, hi, hi! O siga, que cap ni un. Heu furtat un vaixell, però sou uns pirates de pa i raïm...

Quasi no acaba la frase. En un atac de ràbia, Atla i Tic van espentar el tauló de fusta on estava Flàvia, que va fer un escabussó a la mar.

—Senyoreta Flàvia! —van exclamar els seus criats, i es van tirar a l’aigua per a ajudar-la. Anti es va encarregar dels que no havien botat amb un parell d’estocades amb el seu para-sol.

La mirada d’Àrtica va glaçar la sang dels bessons. No li va caldre bonegar-los. Sabien que en una estona els cauria un castic dels bons.

—Índic, lleva l’àncora immediatament! Pacífic, prepara els canons per si de cas! Anti, ajuda’m amb el timó! Atla, Tic, tenseu eixa vela tan lletja, va! Hem de pegar a fugir ara mateix!

I entre tots van aconseguir fugir a tota velocitat. Quan Flàvia va arribar a la coberta del seu vaixell, amb el tutú xopat i una sardina enredrada en els tirabuixons, l’horrorós vaixell dels Barba-roja ja s’allunyava cap a l’horitzó.

